

RINA KENT

IMPERIJA GREHA

Preveo
Saša Novaković

 Laguna

Naslov originala

Rina Kent

EMPIRE OF SIN

Copyright © 2022. EMPIRE OF SIN by Rina Kent

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Blokadi pisanja
Ma, nosi se kučko!
Pobedila sam te.*

Plejlista

„Anastasia“ – Sleš & Majls Kenedi & Konspirators

„Nothing Else Matters“ – Metalika

„Smells Like Teen Spirit“ – Nirvana

„Lonely Nights“ – Skorpions

„She’s Gone“ – Stilhart

„The Unforgiven“ – Metalika

„Turn The Page“ – Metalika

„This I Love“ – Gans n’ Rozis

„Hey You“ – Pink Flojd

1

Anastasja

Večeras ću nekog da kresnem.

Bilo koga.

Bilo gde.

Prosto moram da skinem to s liste želja pre no što nestanem.

Dobre devojke kao što sam ja ne razmišljaju o seksu sa neznanim junakom. Učili su nas da uvek držimo skupljena kolena, srce zaključano, misli skrivene.

Oh, da i ne smemo da psujemo.

Ni da živimo.

Mi smo samo vredna imovina koja se koristi u odgovarajućim prilikama.

Dobre devojke kao što sam ja ne oblače izazovne crvene haljine koje pokazuju više no što skrivaju. Nije nam čak dozvoljeno ni da kupujemo takve stvari.

Ali ja sam to uradila. U potaji. Kad niko ne gleda.

I sad nosim crvenu haljinu, spušta se do polovine butina i otkriva gola leđa. Improvizovala sam, lančićem sam spojila bretele pozadi i zakačila omiljenu amajljicu, leptira koji mi donosi sreću – jedinu stvar koju mi je mama ostavila pre no što je nestala na drugačijem mestu od onog na koje večeras idem.

Sa svakim korakom osećam umirujuću hladnoću lančića na golim leđima. Normalni ljudi ne vole hladnoću, ali ja u njoj nalazim spokoj i utehu. Verovatno to ima veze s mojim ruskim genima. Iako sam rođena u Americi i ceo život sam provela ovde, moje poreklo se nikad neće promeniti.

Nije mi bilo dozvoljeno čak ni da usvojim normalan američki način života. Obrazovanje? Školovana sam kod kuće. Zabava? Previše rizično. Prijatelji? Šta je to? Klubovi i barovi? Da, to ne dolazi u obzir.

Činjenica da se nalazim u baru je čudo koje treba da bude zabeleženo u istorijskim knjigama. Bar se zove *Crni Mesec* i skriven je na kraju sporedne uličice u Nju Džersiju.

Trebalo mi je mnogo snage da izađem iz kuće i da dođem ovamo i zato je moje putovanje moralo da donese rezultat vredan pomena.

Istine radi, nimalo nisam stručna u tim stvarima, ali sprovela sam istraživanje i provalila u njihov kompjuterski sistem da steknem predstavu o bezbednosnim merama i ljudima koji tu dolaze.

Mesto odiše atmosferom elegancije i udobnosti, koju sam upila čim sam ušla. Dekorom dominiraju crni i tamnosmeđi tonovi, svetla su prigušena, što gostima daje utisak poštovanja intimnosti i anonimnosti.

Savršeno za mene.

Ipak, osećala sam kako me prate pogledi. Mnogo njih. Zabađaju mi se u lobanju i pokušavaju da izvuku moj pravi identitet – onaj koji se ni po koju cenu ne sme otkriti.

Dlan mi postaje lepljiv, dižem ga na grudi da smirim i drhtanje ruku i srce koje počinje da udara kao ludo.

Sve je to samo u tvojoj glavi, Ana. Nije stvarno.

Duboko udahnuvši, probijam se između stolova, pazeći da ne izgubim samopouzdanje koje sam danima podizala za ono što sam nedeljama planirala.

Sve planiram. Ništa se ne dešava bez plana. Čak ni takva sitnica kao što je odlazak u bar.

Pošto je *Crni Mesec* popularno, luksuzno mestašće, došla sam ranije da bih mogla brzo da uđem.

Popela sam se na jednu od onih visokih stolica i sela za šank tačno preko puta barmena kojem je na pločici sa imenom pisalo *Sajmon*. Kovrdžava kosa pada mu preko čela, na beloj košulji podvrnuo je rukave da bi pokazao podlaktice. Kad je sevnio šarmantnim osmehom, pomislila sam da je potraga završena, da je on moj izbor za to več.

Zapljusnuo me je maleni talas olakšanja. Neću morati dodatno da skupljam hrabrost ne bih li pronašla nekog drugog.

„Čime da vas poslužim, gospođice?“

„Dajte mi votka martini. Neka bude dupli, molim vas.“ Trudim se da zvučim zavodnički, ali nemam pojma da li mi to polazi za rukom. Stvarno sam loša u tome.

No, nisam imala mnogo prilike za vežbu. Ovo je moj prvi izlazak u bar. U stvari, prvi put sam izašla sama iz kuće.

Ovo več je prvo u svakom pogledu.

„Odmah stiže.“ Dao se na posao, obraća mi se preko ramena: „Volite votku?“

„Naravno.“

U redu, to je bila bezazlena laž. Nikad ne bih pomislila da ću se uklopiti u stereotip prema kojem svi Rusi vole votku, ali kad smo proslavljali moj osamnaesti rođendan pre dve godine, rekli su mi da moram da nazdravim i otada sam odbijala da konzumiram bilo koju drugu vrstu alkohola.

Kez je podigao Sajmonove usne kao da se posebno obradovao što volim votku. „Jeste li novi ovde?“

Sranje. Pročitao me je, zar ne? I on i svi ostali. Nije bilo bitno što sam izabrala bar u drugoj saveznoj državi ni što imam lažnu vozačku dozvolu s lažnim datumom rođenja.

Jedan pogled i ljudi su znali ko sam i odakle sam došla. Šminka i crvena haljina neće promeniti ono što sam.

Ono *ko sam*.

Možda bi trebalo da okončam ovo pre no što postane previše zapetljano. Možda mogu da se odvezem kući ranije nego što sam planirala.

U sebi sam odmahнула glavom. Mnogo sam truda uložila za ovu slobodu. Neću se sad svega odreći.

Zato usne razvlačim u najlepši osmeh koji mogu da ponudim, zurim u šankera kratku sekundu pre no što prekinem kontakt pogledom. „Zašto pitate?“

„Nisam vas video dosad, to je sve.“

Mišići se opuštaju a drhtav uzdah zazviždi iz grudi.

Vidiš? Nije to ništa. Bezbedna sam ovde. Na kraju krajeva, uverila sam se da niko iz mog društva ne dolazi ovamo.

Stavio je martini ispred mene. „Javite ako vam još nešto zatreba.“

„Hvala, Sajmone.“

Nacerio se i znala sam da se sprema da započne razgovor. Videla sam to u opuštenosti njegovih očiju i u načinu na koji se njegovo telo nagnulo ka meni.

Učenje govora tela podrazumevalo se u mom svetu. Možda sam beznačajna u velikom poretku stvari, ali umem da prepoznam neverbalne znake.

Sajmon je zinuo da progovori, ali prekinuo ga je momak koji je kliznuo na stolicu odmah pored moje, iako su i sve ostale bile slobodne.

Oh, samo izvolite.

Mnogo planiranja i treniranja bilo je potrebno da stignem do stadijuma u kojem je moj mozak voljan da pokrene stvari i prebaci ih na viši nivo. Ne snalazim se najbolje u druženju s ljudima.

Imaju oči. I većinom su spremni na kritiku i osudu i uvek im je cilj da me uhvate i raskrinkaju.

U redu, možda i nije tako, ali ne mogu stvarno to racionalno da argumentujem. Jer ponovo sam osećala poglede. Jednog ili dva para očiju.

Gledali su me. Pažljivo. Ispitivački. Kao da mogu da pokidaju moju fasadu i da zavire u ljušturu u koju sam se uvila.

„Viski *Makalan*, čist.“

Prsti su mi se stegli oko martinija koji sam dopola ispraznila u jednom gutljaju. Taj dubok, tih, miran glas razlog je što sam bila svesna očiju koje me gledaju. Osetila sam ih duboko u srcu koje me nikad nije odvelo u pogrešnom pravcu.

Da li je to jedan od telohranitelja kojeg sam previdela u svom planu? Ne, to je nemoguće. Misle da sam bolesna i da spavam u svojoj sobi u koju do ujutru niko neće ulaziti.

Služeći se kosom kao zavesom, nagnula sam glavu u stranu da ga bolje pogledam. Trudila sam da to ne bude previše očigledno, pravila sam se da mi se noge ne tresu i opirala sam se nagonu da dignem dupe i pobegnem.

Muškarac koji je sedeo pored mene, zračio je prisustvom dubokim poput njegovog glasa. Bilo je nečeg uznemirujućeg u njemu, iako je sasvim mirno sedeo.

Njegova fizička pojava imala je neke veze s tim. Zgodan je i to zapanjujuće. Nepošteno. Verovatno je najzgodniji muškarac kojeg sam u životu videla, uključujući glumce i supermodele. To je ona vrsta fizičke savršenosti koja vas natera da stanete i zurite.

I kao da sve to nije dovoljno, visok je, noge su mu duge čak i kad sedi a ramena tako široka da se sako *Armanijevog* odela prilagođava njegovim razvijenim mišićima.

Mišićima koji bi lako mogli da me nadjačaju ako se za to odluči. Ne bi trebalo da mislim o toj mogućnosti. Trebalo bi da mi to budi strepnju uzevši u obzir s kakvim muškarcima imam posla u životu, ali ne mogu da preskočim činjenicu da bi konkretno ovaj mogao da me savlada u tren oka.

Iznenadni nalet vrućine oblio mi je butine i morala sam da ih stisnem da ga odbijem. Morala sam da se usredsredim na nešto drugo, na bilo šta pored tog tačnog plamena koji ne bi trebalo da osećam.

I naletela sam na nešto mnogo gore.

Na njegove crte lica.

To je sila koja vas pogodi kao grom iz vedra neba. Ima u njima čvrstine, naboja elektricитета koji će spržiti svakog ko mu se nađe u blizini.

Vulkan koji je na ivici erupcije.

Nikad mi muška lepota nije bila opasna a to mnogo govori uzimajući u obzir ko sam i koga sve svakodnevno srećem.

Ali njegova je drugačija. Ne bi trebalo da bude opasna, shvatila sam. Njegova lepota nije tu da bi održala lekciju ili da bi nekom smrskala glavu. Nosi odelo poznatog modnog kreatora pije *Makalan* zaboga, što znači da je verovatno neki biznismen. Za debeo švajcarski sat koji mu stiska zglob, sigurno treba izdvojiti malo bogatstvo. To je luksuz.

On je luksuz. I to ne na onaj opasan način kao svi muškarci oko mene.

Umeto toga, luksuzan je na snažan, jak, elegantan način. Kao viski koji pije. Pa, otkuda onda dolazi ta opasnost?

Kosa mu je svetla ali ne kao moja platinastoplava koja je mal-tene bela. Njegova je pomalo kestenjasta, pomalo boje peska, i frizura mu odgovara, ističe čelo i ubistvene jagodične kosti. Ima prav nos i četvrtastu vilicu koja mu daje oštrinu i muževnost.

A onda sam otkrila.

Zašto ga povezujem s ljudima iz svog okruženja.

U njegovim očima.

Zelenkaste su sa zlatnim prstenom, ili su možda boje lešnika a zbog manjka svetla vidim ih drugačije. Bilo kako bilo, pogled tih očiju je previše jak za nekoga ko ne bi trebalo da bude ništa više od običnog poslovnog čoveka.

Ima vatre u njima.

Elementa uljuljkanosti koji ostavlja utisak mira, spokoja, ali koji bi mogao svakog časa da eksplodira. Bujice što je upravo rasla u pozadini. Tu je predator koji vreba sa strane, čeka pravi trenutak da napadne.

I te oči zure pravo u mene, uzvraćajući mi pogled.

Sranje.

Brzo sam oborila glavu, uzela martini i dokrajčila ga. Kad sam ugledala Sajmona, istrtiljala sam: „Votku, čistu. Neka bude dupla. U stvari, neka budu tri votke u čaši.“

Poslednji deo sam prošaputala kao da se stidim svojih alkoholnih navika. A možda je to pomalo i istina. Započela sam veće sofisticirano s martinijem, ali sada sam htela samo votku jer mi se nešto strano dešavalo upravo tog trenutka.

Gledala sam se u oči s nepoznatim muškarcem. *Neznancem.*

Možda bi trebalo da pobegnem.

Možda bi trebalo da nestanem i da odustanem od ovog glupavog dela plana.

I gde mi je bila pamet? Ja i provod za jednu noć? Mora da sam precenila svoje sposobnosti.

Sajmon je sevnuo malim osmehom ka meni pre no što se okrenuo da mi sipa piće. Kad ga je stavio pred mene, ispraznila sam odmah pola i zurila napeto u preostalu polovinu.

Uglavnom da bih se naterala da ne gledam krišom u nepoznatog muškarca koji je ležerno pijuckao svoje piće. Pokreti su mu meki, glatki, i previše, kao kod lava koji se zavalio u tronu i gleda podanike.

„Možete da gledate. Ne smeta mi.“

Engleski akcenat. Akcenat koji je odzvonio blizu mog uveta bio je grešno engleski i sada ću se zagrcnuti na sopstvenu pljuvačku jer niko mi nikad nije bio toliko blizu osim članova porodice.

Niko.

Ali umesto da skočim i odjurim, ukočila sam se. Ili, bolje rečeno, ukopala sam se u mestu pred iznenadnim napadom. Naravno, shvatila sam da to, u stvari, nije napad i da preterujem, ali moj mozak nije bio svestan toga. Uhvaćen je u zamku nepomičnog zurenja i mogla sam samo da polako podignem glavu.

Nisam bila spremna za ono koliko je nemoguće bio blizu, kako sijaju te oči, više ka unutra nego ka spolja. I zašto je uopšte

tako blizu? Ili mi se možda samo tako čini jer mi otkucaji srca tutnjaju u grlu. „Molim?

„Rekoh, možeš da gledaš, lepotice. Bolje da buljiš u mene nego u svoje piće.“

Arogantan. U redu. Poen koji se odbija od savršenog rezultata.

Mada nije trebalo da me oslovi sa lepotice tim svojim zakonom zabranjenim akcentom. Dodalo bi mu još nekoliko poena koje čak ni ja ne bih odobrila.

„Slučajno volim votku, ali hvala na ponudi.“ Zvučala sam samouvereno i kao da sam u svom elementu, dok sam u stvari bila uzdrmana do srži njegovim prisustvom.

Njegovim razgoropađeno privlačnim prisustvom.

Dno stomaka grči mi se u kratkim intervalima, a kladim se da tome razlog nije alkohol.

„Da li to znači da treba da se takmičim s tvojim pićem?“ Jedinствен kvalitet se javljao kad bi progovorio, pomalo vedar, zabavljen, s isto toliko flerta i tako siguran u sebe da sam ga pomalo mrzela zbog toga.

Kako to da su neki ljudi tako dobri u igri društvenosti dok drugi, poput mene, jedva uspevaju da procede koju reč?

„A zašto bi to radio?“

„Da zaslužim tvoju pažnju. Zbog čega drugog?“ Glas mu je pao na kraju kao i moj stomak. Osećanje je bilo tako novo za mene da nisam mogla da ga pojmmim.

Vrat i obrazi su se zažarili a privezak s leptirom pekao mi je kožu kao lava. „Želiš da ti posvetim pažnju?“

„Između ostalog.“

„A to ostalo je?“

Otpio je gutljaj viskija ali njegov intenzivan pogled nije napuštao moj dugo nakon što mu je adamova jabučica poskočila u gutanju. Nije mi bilo pomoći, progutala sam pljuvačku koja mi se skupila u ustima a onda i piće. Ili mi alkohol opušta nerve ili nešto drugo nije u redu sa mnom pošto ne mogu da prestanem da zurim u njega.

U to kako je siguran u sebe, za razliku od mene ili u to kako svaki postupak preduzima sa smirenom kontrolom koju osećam a ne vidim.

Kad je završio, nepoznati Englez stavio je lakat na šank što mu je omogućilo da mi se još primakne. Bio je tako blizu da sam osetila miris njegove kolonjske vode. Mešavinu limete, čistog veša i muškog mošusa. Ne jak, ali je uljujkujući poput njegovog prisustva, zarobljava me u intimnost svojih zidova.

Prostor između nas prestao je da postoji kad se okrenuo postrance a njegov dah kliznuo je preko moje ušne školjke. Sva snaga bila mi je potrebna da ne uđem u borilački mod, uzevši u obzir koliko sam za to stručnjak.

Ali ne večeras.

Večeras su stvari drugačije.

„Da te nateram da se uvijaš.“ Uzdrhtala sam na šapat tih reči. Celim telom, što nisam uspela da sprečim iako sam pokušala.

Ne znam odakle mi hrabrosti da odgovorim: „I to je sve?“

„Oh, mogu da uradim i mnogo više.“ Liznuo mi je uvo, ugrizla sam se za jezik da zaustavim uzdah.

Svega mu svetog. Kao da sam pod dejstvom afrodizijaka. Jedan dodir i istopila sam se. Jedan dodir i meškoljim se i stiskam butine kao da tražim nešto. A šta, nemam pojma.

Pošto sam bila skrivena celog života, sve što osećam je pojačano i nestvarno. Kao da sam napustila telo i kao da postojim u drugoj stvarnosti.

Baš kao što sam planirala da će se desiti ove večeri.

„Koliko imaš godina?“ Njegovo pitanje je senzualno, tiho i opet sam uzdrhtala.

„Dvadeset tri“, slagala sam jer je izgledao kao da on ima oko tridesete a nisam htela da bude kao da sam premlada.

„Hm.“ Javila se vibracija u njegovom glasu dok mu se jezik spuštao ka dnu mog vrata. I kao da mi je polizao picu jer sad je vlažna. Pica ne vrat.

U redu, i vrat mi je bio vlažan, ali moja srž pulsirala je tražeći još.

Kao da tačno zna kakav efekat proizvodi, prešao je jezikom preko istog mesta i zagrizao.

Oh, jebote.

Stisla sam kolena, u strahu da će videti koliko sam očajnički željna toga. Koliko mi je to potrebno pre no što nestanem.

To je moje „jebite se“ ljudima koji su nameravali da upotrebe taj deo mene da me udaju za prvog uticajnog muškarca koji pokuca na vrata.

Nastavio je s napadom na moje grlo, ruke su mu kliznule pozadi, na moja gola leđa. Koža mu je slična vatri. Onoj koja peče i spremao se da me istopi njome, možda da me povredi, možda da me odvuče u dubine pakla.

„A ti?“, zamucala sam, pretpostavljajući da se takvo pitanje očekuje u toj vrsti konverzacije.

Mada se ovo nikako ne može nazvati konverzacijom pošto su se sad njegovi prsti igrali s mojim priveskom i mojom mesom istovremeno.

„Dvadeset osam.“

Drhtaj mi je prostrujao kičmom a to nije imalo mnogo veze s tim koliko godina ima već s njegovim dodirima i glasom. Ozbiljno vam kažem, niko ne bi smeo da ima tako grešno privlačan glas.

Kao da je glas nečastivog – šapat koji me uljuljkuje, vodeći me u prokletstvo.

„Kako se zoveš?“ Njegov vreli dah na mom grlu i to kako je posesivno držao ruku na mojim leđima slali su trnce čitavim mojim telom.

Bridim, pulsiram, bolno žudim za onim što nikad nisam doživela.

Za onim što nikad nisam mislila da je moguće u mom životu.

„Bez... imena“, uspela sam da izgovorim vazdušastim glasom iako nisam verovala da sam u stanju to da izvedem.

„Zašto?“ Gricnuo je tačku na mom vratu dovoljno jako da sam se lecnula. Dovoljno jako da sam stisla natopljene butine.

„Jer je anonimnost uzbudljiva.“

Očekivala sam da će se usprotiviti, da će zahtevati da mu kažem kako se zovem, i spremila sam lažno ime za svaki slučaj, ali uradio je nešto sasvim drugo.

Nešto od čega su mi se prsti na nogama uvili a srce zatutnjalo.

Nasmejao se, zvuk dubok i grešan i slasan na mom vratu. Kad se odmaknuo, oči su mu potamnele. Sad mu je pogled zabavljen. Ili to možda zurim u sadizam.

Obično ne mogu sagovornika da gledam u oči duže od sekunde, ali njegovim pogledom sam zarobljena.

Ne mogu da skrenem pogled.

I ne želim.

Jer ima reči i rečenica u tom pogledu. Čitava knjiga možda i mada nisam u stanju da se udubim u svaku stranicu i da dešifrujem kod, mogu to barem da pokušam.

Pokušaj je prva faza svega.

Ali ne mogu da shvatim koji razlog stoji iza te njegove reakcije, pa pitam. „Zašto se smeješ?“

„Zato što sam upravo doneo odluku.“

„Koju odluku?“

„Da te kresnem, lepotice.“

2

Anastasja

Kad sam bila mala živela sam u kući okruženoj šumom, u kući u koju niko nije mogao da uđe niti da iz nje izađe. Bila je daleko od drugih kuća i morala sam da prolazim kroz šumu sa svim onim visokim drvećem i opasnim, proganjajućim zvukovima.

S vremenom sam prestala da mislim da je drveće opasno i preteće i zavolela sam ga. Prihvatila sam šumu koja je u mojoj mašti postala mistična, baš kao što sam prihvatila da se krijem u budžacima kad bi mi to mama naredila.

Nisam u stvari volela da se krijem, delom jer sam znala šta će uslediti, ali ponajviše jer me je to gušilo. Međutim, volela sam šumu. Volela sam da mi moja poput veštičje bela kosa bude u pletenicama, volela sam da nosim ružičastu haljinu posutu šljokicama i da trčim kroz zeleni raj.

Pričala sam s drvećem i kamenjem jer sam mislila da sam u bajci.

Bila sam Vendi iz *Petra Pana* i niko nije mogao da me nađe, uhvati, niti da me povredi.

Bio je to samo moj svet. Krila sam se u Nedođiji i niko nije mogao da me takne.

Bila sam nevidljiva.

Do jednog trenutka.

Dok me pirati nisu našli i odveli a mama nije mogla da pođe sa mnom.

Živela sam poslednjih petnaest godina s piratima a večeras sam prvi put uspela da pobegnem.

Naravno, nisam našla svog Petra Pana. Ovaj bi mogao da bude prikrivena verzija Kapetana Kuke. Verovatno mi neće dozvoliti da zadržim svoj vilinski prah i baciće me tamo odakle sam došla, ali barem sam bila slobodna.

Bila sam ja.

Makar i na samo jednu noć.

A i rekao je da će me kresnuti. Odlučio je to ranije dok smo bili u *Crnom Mesecu*. Nismo više tamo. Sad smo u hotelu odmah pored koji se zove *Crni Dijamant*.

To je najdragocenija vrsta dijamanta a muškarci s kojima živim, između ostalog, trguju njima svud po svetu. To je unosan posao koji donosi veliku dobit i zbog toga im se svi klanjaju.

Zapitala sam se da li će im se i ovaj Englez klanjati. Da li će mu uprljati to odelo, pokvariti savršenu frizuru i uzeti luksuzan sat. Ili će im se možda suprotstaviti.

Na pomisao na njega u tući uzdrhtala sam drugačijom vrstom uzbuđenja. Bila sam u konstantnoj opijenoj magli požude otkako mi je sisao uvo i lizao vrat i šaputao onim glasom vreljim od greha.

Oh, i taj akcenat. To je ukras na torti. Zato sam sigurna da nije u istoj kategoriji s muškarcima s kojima živim. Njihov naglasak je drugačiji. Manje sofisticiran, mnogo opasniji.

Mada, i on bi mogao da bude opasan pošto je uspeo da uradi ono što niko od muškaraca iz mog okruženja nije ni sanjao da je moguće.

Uspeo je da me ima.

Ili će u tome uspeti uskoro.

Onog trenu kad smo ušli u sobu, duboko sam udahnula da mu kažem da je ovo samo za jednu noć, da će poput pravila o anonimnosti biti uzbudljivije da se nikad više ne vidimo.

Jedan susret.

Jedan trenutak.

I onda je gotovo.

Ali nemam priliku da ispustim bilo kakav zvuk sem uzdaha. Jer onog sekunda kad su se vrata zatvorila, okreće me i njegovo telo me pribija. Njegove grudi uzdižu se i talasaju na mojoj kičmi i nešto me tvrdo bode na dnu leđa. Ne nešto. To je njegova erekcija, masivna i spremna i svega mu svetog, da li se to upravo trznuo?

Grudi su mi pribijene na vrata, dahtaji izlaze brzo i nekoordinisano dok naslanjam obraz na ravnu površinu.

Kao da to nije dovoljno da me lansira u hipersvesnost, umrso je prste u moju kosu i povukao duge pramenove u stranu, ogoljavajući mi vrat, a onda je stavio ruku na moj potiljak.

Zgrabio ga je u čeličan stisak, ne ostavljajući mi mesta da mrdnem. A to saznanje? Činjenica da sam mu potpuno izložena na milost i nemilost izvukla je drhtaj duboko iz mene. Dug i sveprožimajući koji me ostavlja u omamljenosti.

Ne bio trebalo da se tome predam, zar ne? Saznanju da možda neću moći da se otrgnem iz njegovog stiska čak i ako to budem htela.

Nije u mojim genima dobre devojke da to želim, ali ne mogu da zaustavim podsvesne drhtaje koji proleću mnome.

Zubi pronalaze moju usnu resicu i grizu je. Pijana sam od mirisa njegove kolonjske vode, diskretne, tajanstvene poput šume iz mog detinjstva.

Logično bi bilo da se držim podalje i od nje i od njega, ali ne mogu.

Neću.

Talac sam njegovog nemilosrdnog stiska i divlje lepote. One vrste lepote za koju do večeras nisam znala da me privlači.

I dalje mi liže resicu, gricka je, napadajući jezikom, šapuće: „Sad mi reci, lepotice. Da li je bilo pametno da sa nepoznatim muškarcem dođeš u hotelsku sobu a da ne pitaš ni kako se zove?“

Sranje.

Molim te, samo mi nemoj reći da, u stvari, zna moju porodicu? Možda je ovo pokušaj da me namami u zamku i razotkrije?

Zaustavljam te misli, ne dozvoljavajući im da me obuzmu. Samo sam paranoična.

U tome je stvar. Paranoja i moja nesposobnost da se nosim s njom.

Zato sam prošaputala: „Sviđa mi se to.“

„Šta ti se sviđa?“

„Što uz ovo neće biti obaveza?“

„I meni je to drago, no znaš li šta mi se najviše sviđa?“

„Šta?“ Glas mi je zadihan, apsolutno zbog toga kako me drži, kako njegov palac pritiska moj puls i kako ga naglašava.

„Što mogu da uradim šta god mi je volja.“ Glas mu postaje promukao i hvata me za grlo, ili je to možda dejstvo njegovih reči.

Možda kombinacija jednog i drugog.

Bilo kako bilo, zarobljena sam u doživljaju koji nikad nisam imala. Čak i da mi život od toga zavisi, ne bih mogla da odredim je li to dobro ili loše.

Znam samo da me to što ne znam kako se zove i što je ovo provod za jednu noć oslobađa svih sputanosti i inhibicija.

„Dozvolićeš mi to, zar ne, lepote?“

„Da...“, glas mi se izgubio jer nisam razmišljala kad sam se složila. Ili možda cele ove večeri nisam razmišljala. Htela bih da okrivim alkohol, ali koga ja to zavaravam? Ne teče sada votka mojim venama. Već on.

Sve u vezi s njim.

„Dobro.“ Kruži jezikom po mojoj ušnoj školjci. „Sad mi reci, jesi li devica?“

Iznenadno pitanje ledi mi udove, urla i bubnji u mojim venama ispod njegovog stiska.

„Zašto pitaš?“, tako tiho sam progovorila da sam se začudila što me je čuo.

„Ne bakćem se s devicama?“

„Zašto?“

„Gnjavaža su koja mi ne treba. Odgovori mi. Jesi li nevina?“

„Nisam“, prošaputala sam u nadi da će pomisliti da sam preplavljena čulnošću a ne nečim drugim.

Mislim da sam u tome uspela jer mi je gurnuo koleno među butine. „Raširi noge.“

Maltene je nemoguće da to uradim s njegovim prisustvom iza mojih leđa, poseduje me, drži me kao taoca, ali uspela sam da malo razmaknem noge.

I dalje me drži za potiljak jednom rukom, drugom poseže ispod moje haljine. Prostenjao je kad je dohvatio moju željnu srž.

„Jebote, došla si spremna.“

Moji nervni završeci pulsiraju na uzbuđenost u njegovom glasu, na to kako apsolutno grešno zvuči.

I u pravu je, došla sam spremna i dodiruje moju голу picu upravo sada. Kad sam odlučila da ne obučem gaćice, mislila sam da će to biti kratak susret i da ću brzo otići kući. To mi je i dalje plan.

Ali nešto mi govori da ga on neće poštovati. Razvaliće ga, pokidaće ga i daće mi da ga pojedem, zar ne? Njegovu snagu osećam kad se kožom očeše o moju.

Intenzitet ne može da se isplanira. I zato nije trebalo da izaberem njega. Ali izabrala sam ga i ne bih mogla da zaustavim ovo sve da i želim.

A onaj duboki deo mog bića ionako odbacuje tu opciju.

„Da nisi kojim slučajem luksuzna poslovna pratnja?“ Kli-
znuo je prstima preko mojih vlažnih nabora. Postali su još
vlažniji i još osjetljiviji. „Ali rekla bi mi to, zar ne?“

„Možda večeras radim volonterski.“

Htela sam da ga podbodem, ali opet se nasmejao. Išlo mi je na nerve koliko šarmantan može da bude uprkos oštrini. Ne bi trebalo da bude tako. Šarmantni ljudi nemaju snagu muškaraca koje sam poznavala celog života.

A kombinacija šarma i snage je opasna, čak strašna.